

15 Ιουλίου 2013

# **Ο σύγχρονος Χριστιανός, του Μοναχού Μωυσή, Αγιορείτη**

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη](#)



Ο άνθρωπος σήμερα φαίνεται να λησμόνησε και να μην αναζητά επισταμένα το βαθύ νόημα της ζωής. Ενδιαφέρεται μάλλον για την εξεύρεση του επιούσιου άρτου και μικρή ή μεγάλη αύξηση των ευρώ. Στη μεγάλη δυσκολία των καιρών, για την οποία πολλά έχουμε πει και γράψει, βασική σημασία έχει η βαθιά πίστη στον Θεό, η οποία χαρίζει στους πιστούς εμπιστοσύνη, κουράγιο, παρηγοριά και ελπίδα. Επίσης, οι ορθές διαπροσωπικές σχέσεις με αγαθή φιλία, καλή συζήτηση, φιλότιμη προσπάθεια, καλοσύνη και συμπάθεια τονώνουν και δεν αφήνουν τον άνθρωπο να πνιγεί στη μοναξιά και να χτυπηθεί από την καταιγίδα τη απελπισίας.

Ο ταλαιπωρημένος άνθρωπος έχει την ανάγκη, όχι μόνο από ψωμί, αλλά και από τη γεύση της ελευθερίας, της ειρήνης και της αγάπης. Δεν πρόκειται για ένα υπολογισμένο και συγκρατημένο ουμανισμό και αλτρουισμό, αλλά για έκφραση θυσιαστικής χριστιανικής αγάπης..

Οι ανάγκες τη ψυχής του ανθρώπου δεν νομίζουμε ότι παύουν ποτέ. Οι ανάγκες αυτές δεν ικανοποιούνται από ένα πρόχειρο κήρυγμα, από συμβουλές τετριμμένες, γνωστές και βιαστικές. Οι νέοι γι' αυτό αντιδρούν και απομακρύνονται από την Εκκλησία. Δεν είπα ότι δεν θέλουν και απορρίπτουν το μήνυμά της, αλλά ενοχλούνται από τον αφοριστικό τρόπο του. Έτσι κλείνονται στον εαυτό τους και ψάχνουν τη χαρά εκεί που σίγουρα δεν θα τη βρουν.

Στην κατάσταση αυτή, οι νέοι πέφτουν σε μία νάρκη και δεν θέλουν να εξεγερθούν, μερικές φορές ούτε να αναπτύξουν στοιχειώδη διάλογο, γιατί έχουν πικρά απογοητευτεί. Παρουσιάστηκε η Εκκλησία λίαν αυστηρή, απομονωμένη, μόνο να διατάζει, ν' απαγορεύει, να δημιουργεί φοβερές ενοχές, να πιέζει και να μην ακούει. Φθάνει στην πλήρη απόρριψη του θεσμού της Εκκλησίας, για όλα τα παραπάνω και ότι είναι ακατανόητη και σκληρή. Τα ενίοτε διαρρέοντα εσωτερικά προβλήματα ορισμένων ταγών της Εκκλησίας σκανδάλισαν και απομάκρυναν μακριά και μόνιμα αρκετούς πιστούς και μάλιστα, νέους με πολύ καλές προθέσεις.

Όχι λίγοι άνθρωποι, λεγόμενοι της Εκκλησίας, αποφεύγουν συστηματικά την ωφέλιμη αυτοκριτική και επιδίδονται σταθερά στην εύκολη κριτική. Συγκρίνονται με τους χειρότερους και αισθάνονται πολύ καλά. Δε λογαριάζουν και δεν αναλύουν τους λόγους που ο πολύς κόσμος δεν ακούει πλέον τους ιεροκήρυκες. Το πρόβλημα συλλογίζομαι δεν είναι τόσο οι άλλοι, αλλά περισσότερο εμείς. Είναι επιτακτική ανάγκη να κατεβούμε από ψηλά και να μιλήσουμε φιλικά, δίχως να βλέπουμε συνεχώς το ρολόι. Μη φοβηθούμε καμία ερώτηση και να προσέξουμε καλά τις απαντήσεις.

Ο σύγχρονος Χριστιανός, δυστυχώς, κρύβει μία μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του. Ότι κάτι παραπάνω και καλύτερο είναι. Δεν είναι τόσο ατόφιος, ντόμπρος, γνήσιος και αληθινά ταπεινός. Βεβαίως, και σήμερα υπάρχουν Χριστιανοί ήρωες και χαριτωμένοι. Μπορεί να αποτελούν μειοψηφία, όμως, σίγουρα υπάρχουν κι εντός κι εκτός κόσμου. Ο σύγχρονος Χριστιανός θα βοηθήσει καλύτερα τους συνανθρώπους του με το βιωμένο παράδειγμα και όχι με τα παχιά και ανούσια λόγια. Ο κόσμος αλλάζει. Οι καιροί είναι απαιτητικοί. Ο ρόλος των Χριστιανών σήμερα στις

άτακτες κοινωνίες μας είναι ιδιαίτερα σημαντικός. Μην απογοητεύσουμε κι εμείς τον κόσμο.

**Πηγή:** [Μακεδονία](#)